

Az elsüllyedt világom III.

A sárgaréz titka

Palotám, ha nem is cifra, de sokszobás, magas, hisz rengeteg emléket kell itt tárolnom. Kulcsaim illatok, sarkok, tárgyak, fényképek, retinába égett pillanatok. Zöld az ablaka, zöld a teteje. Megette a patina. Fűjdogált körülötte az élet, oxidálta, roncsolta, molekulákat tépett ki belőle. Más lett. A patina alatt rejlő emlékek titka, hogy csak általuk tudok belépni Árkádia királyságába.

A sárgaréz próféciája

Habár már nyoma sincs a föld színén, megjövendőtetett, hogy egyszer újra szivárvány kel Árkádia felett, kisüt a nap, és királyt koronáznak. Mikor? Nehéz lenne megállapítani.

A legveszélyesebb játszma

Miután elköltöztünk, egy ismerős járt Naniéknál. Évekkel később mesélte Anyámnak, a két öreg azon vitakozott, hogy Anyámat nem Jolánka nénihez kellett volna járatni németórára, hanem zongorázni, akkor legalább ő itt maradt volna. Nagypapa azonban kitartott amellett, hogy ez így jó, ha Anyám félt itt, ott majd biztonságban érzi magát. Naninak rosszul esett, hogy egyetlen lánya nem maradt itt neki. Zsiki Svájcban, Anyám Magyarországon.

Cyrano

Amikor még Topolyára vittek minden hajnalban óvodába, folyton be kellett tenni mellém a csörgőt. Holott jobban érdekelt a Loptica Skočica, mint a játékaim, amit otthonról hoztam. Az óvónők megtanítottak bennünket lambadázni, eleinte szerettem Viktóriával csörögni ütemre, azonban később elszégyelltem magamat. Őt szerettem az oviban.

A kötélranc

Volt, hogy Józsikával csintalanságot is elkövettünk. Apám nem szedte össze a kutyapiszkot, így az az ötletünk támadt, vajon meg lehet-e gyújtani. Józsika szerzett egy öngyújtót, kerítettünk egy lapátot a fészerből, elbújtunk a ház mögé. Én félttem az öngyújtótól, Józsika kattintotta le a görgőt, felszökkent a láng. Egyik fehérre száradt tömb sem akart tüzet fogni. Anyám észrevette mesterkedésünket, összeszidott bennünket, Józsikát hazaküldte, miután engem felképzelt.

Az eltorzult szivárvány

A falu másik végéről, a másik dombról akarta Apám megmutatni a házunkat. Azt nézd, azzal a furcsa tetővel, bökött az ujjával a távolba. Hunyorogtam, nem igazán tudtam, mire gondol. Látod azt a fát?, kérdezte. Látom, feleltem. Annak az irányát követed felfelé, és ott lesz. Tekintetem befutotta az említett ívet, még mindig nem volt világos, hogy miért az a mi házunk.

A veszélyes toronyház

Ha Naniékkal Pacsérra mentünk, tudtam, minden rokont meglátogatunk. A piros kocsiból kiszálltam, Nani kézen fogott, bementünk. Csak mi hárman érkeztünk látogatóba: én, Nani és Nagyapa. Ortó bátyától kaptam egy piros csizmát. Próbált a lelkemre beszélni, hogy nem tőle van a csizma, hanem Zsikitől, én azonban ragaszkodtam a saját változatomhoz.

A gyermek fáraó

Nanival sokat jártunk ki a főtérrre. Végimentünk a Strossmayerován, nyáron a Pelivanban vett nekem fagyaltot. A városháza előtti téren futottam be a csipegető galambok közé, azok hangos szárnyuhogással keltek útra. Fel, fel, még magasabbra, mikor már nem tudtam őket követni, valószínű, hogy megtelepedtek a közeli fák ágain. Ha a madárles nem is sikerült, a szökőkút zöld peremén mindig végig tudtam sétálni. Nani fogta a kezem, léptem, ugrottam. Úgy emlékszem, egyszer sem mentem végig leszállás nélkül, mindig volt valaki, aki az utamban állt, vagy ugyanott ment, ahol én.

Az úszó kaszinó

Szerettem belopakodni Nagymamáék kamrájába. Szemben az ajtóval állt a stelázi, bal oldalon volt a hatalmas fehér lépcső, amelynek aljában 20 Nagymama a zsirosbödönt tartotta. Ott hevert mellette egy zsák liszt és

a bontott cukor. A konyhai szekrényben álltak a pudingporok, a befőttek egy része, a csokoládé, a mazsola, a tört dió és a mogyoró, valamint az én köhögéscsillapítóm, amit Lívia doktornő írt fel, a Mucodyne. Egy fehér tetejű, csavaros üvegben porosodott, amikor megtaláltam. Tudtam, jóízű és rózsaszín volt, mint annakelőtte, így rendszeresen bejárogattam megdézsmálni a kanalas gyógyszerem.

Bob herceg

Nagy tata szeretett kertészkedni. Nyaranta fogta a kapát és a gereblyét, hátravonult az ólak mögé, ahol a kert kezdődött. A kutyaház és a kinti pottyantós között haladt az út. Segítettem neki, mikor arra kért, hogy hozzam ki a nyesőt a kinti kamrából, ahol szerszámait tartotta. Botladozhattam visszafelé, mert arra lettem figyelmes, hogy a kertjüket nem keríti körbe semmi, nincs kerítés. Átláthatok, átmehetek, követhetem a Napot, nem állhatott meg előttem semmi és senki. Én voltam Árkádia hercege.

A kaméleonok országa

A bejáratunk alatt Apám Mackónak kialakított egy helyet, ahová esőkor bebújhatott. Kíváncsiságból többször be-bekukkantottam a vackába. Ilyenkor hangyák másztak rám, de nem törődtem velük. Több helyen is megcsípték a karomat, így nyúlcipőt húztam, és behúzódtam a szobámba sebéimet nyalogatni. A viszketést ruhakeményítővel fújtam le, jótékony hatásáról meg voltam győződve. Másnap csordultig telt sárga bögrémmel jelentem meg az előző napi támadás helyszínén, és elpusztítottam a vörshangyák fészket.

A Manatu amulettje

Mackó talán még velünk lakott, amikor három kiscica költözött be hozzánk, Toulouse, Berlioz és Marie. Hogy szegény Marie-val mi történt, nem emlékszem, de a cirmos Toulouse-t felvittük Naninak Szabadkára, Berlioz velünk maradt. Apám következetesen Baltazárnak hívta.

A nyelvek mestere

Anyai ágon van egy sokadik unokanéném, akiről kering egy történet. Maja akkoriban tanult beszélni, s mikor a szüleivel jöttek haza, a határon a kislány letekintett a cipőjére, majd meglepődve jelentette ki: Guck mal Mama, piszkos lett meine Cipele!